

[Fogh Rasmussen]

den helt åbenbare handlingslammelse i den danske regering.

Det er beskæmmende, hvis begivenhederne på Balkan giver aggressorer over alt i verden det indtryk, at aggression betaler sig. Det er ydmygende, at Europa i den situation demonstrerer så ringe evne til at holde orden i eget hus. Det er tragisk, hvis Europa passivt må se til, at Bosniens muslimer spærres inde i et reservat, hvor de er henvist til at leve på naboernes nåde.

I den situation er det stærkt kritisabelt, at dansk udenrigspolitik er gået i et med tapetet. Den er ikke til at få øje på. Naturligvis kan Danmark ikke lede EF gennem sådanne vanskelige afgørelser, når den danske regering ikke selv har klare standpunkter.

Men så vil jeg godt midt i dette sige til statsministeren, at det er dog tilfredsstillende, at statsministeren i sin tale understregede, at Danmark skal vedstå sit ansvar for at bidrage til en afslutning af den ulykkelige borgerkrig.

Jeg vil også godt tilkendegive over for regeringen, at Venstre er grundlæggende positiv over for at medvirke til det. Men nu var statsministeren ikke særlig konkret i sin omtale af, hvad Danmark kan, og hvad Danmark bør gøre. Vi ser derfor frem til, at regeringen får afklaret sin holdning.

Jamen, vil statsministeren så sige, EF's stats- og regeringschefer har aldrig brugt så megen tid på vækst og beskæftigelse som på det topmøde, der netop er overstået. Det er i hvert fald en succes for det danske formandskab, vil statsministeren forklare.

Ja, vi andre ved jo ikke, hvad der egentlig er diskuteret om det emne på topmødet. Men vi kan i hvert fald konstatere, at statsministeren ikke fandt resultaterne værdige til omtale, for statsministeren bad journalisterne om ikke at referere fra sit pressemøde.

Derved satte regeringen så også spotlys på en anden af EF-fiaskoerne. Den danske regering har nærmest gjort sig selv og begrebet åbenhed til grin i løbet af det halve år.

Høflighedsfraserne og statsministerens mange bortforklaringer ændrer ikke ved den kendsgerning, at topmødet var en fiasko, at den internationale presse har fået et negativt indtryk af det danske formandskab, og at Danmark har forspildt en enestående chance for at markere sig internationalt.

En af de glædelige begivenheder i den folketingsamling, der er forløbet, var det positive udfald af folkeafstemningen den 18. maj. Vi takker de knap 57 pct., som stemte ja. Det ja betyder, at Danmark fortsat er en del af Det Europæiske Fællesskab.

Efter jaet skulle der være lagt op til ny optimisme og fremgang i dansk økonomi. Men allerede dagen efter folkeafstemningen fremlagde regeringen en økonomisk plan, som har skabt usikkerhed, som har skabt utryghed mange steder.

Regeringens økonomiske udspil bygger grundlæggende på en forkert ideologi. Der er fremlagt en samlet økonomisk plan, som i sin helhed er renlivet socialdemokratisk politik.

For det første vil regeringen øge de offentlige udgifter med 11-12 mia. kr. i 1994. Det er derfor, vi siger, at pengene fosser ud af statskassen.

Regeringen har dermed brudt de sidste 10 års stramme offentlige udgiftspolitik, og regeringen har sat kursen mod nye udvidelser af den offentlige sektor.

Dernæst vil regeringen lægge nye byrder på den private sektor. Regeringens skatteplan indebærer, at det private erhvervslivs kapitalgrundlag i de kommende år vil blive udhulet af avanceskatter på aktier, på ejendomme, på goodwill, samtidig med at erhvervslivets konkurrenceevne bliver forringet.

Forslagene betyder, at det bliver stadig vanskeligere at samle kapital op i private virksomheder i de kommende år.

Samtidig fastholder regeringen, at bl.a. Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal være skattefri af sine aktiviteter, mens private borgere altså bliver brandskattet. Når de forsøger at skabe kapital i private virksomheder, kan de store centrale fonde skattefrit danne kapital til opkøb af de private virksomheder.

Det er en knibtangsmanøvre, som gradvis vil underminere den private ejendomsret til dansk erhvervsliv.

I det hele taget går det som en rød tråd gennem regeringens skatteplan, at alt, hvad borgerne gør privat og selvstændigt, skal beskattes hårdere, mens statslige aktiviteter og statsstøttede aktiviteter bliver stillet bedre. De private boligejere får en stigning i boligudgiften, fordi rentefradraget bliver forringet med 8 pct., mens lejeværdien kun bliver sænket med 1/2